ବଖତୱର ସିଂ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି

ବନାମ

ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

ନଭେମ୍ବର 29,1994

[କେ. ରାମସ୍ୱାମୀ, ଏନ୍. ପି. ସିଂହ ଏବଂ ଏନ୍. ଭେଙ୍କଟଚଲା, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣ ଅଧିନିୟମ, 1894:

କ୍ଷତିପୂରଣ— ହାରାହାରି ମୂଲ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ନୀତିର ପ୍ରୟୋଗ— ଭୁଲ ଏବଂ ବେଆଇନ— ବୃହତ ପରିମାଣର ଭୂଖଣ୍ଡ— ବଜାର ମୂଲ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ଏବଂ କ୍ଷତିପୂରଣ ପ୍ରଦାନ ।

ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଜମିଗୁଡିକୁ ଅଧିଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଭୂ-ଅର୍ଜନ ଅଧିକାରୀ, ନେହରୀ ଏବଂ ଚାହି ଜମି ପାଇଁ ଏକର ପିଛା 22,000/- ଟଙ୍କା, ବରାନୀ ଜମି ପାଇଁ ଏକର ପିଛା 8,000/- ଟଙ୍କା ଏବଂ ଗେର-ମମକିନ (ପତିତ) ଜମି ପାଇଁ ଏକର ପିଛା 4,000 ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ଏହି ବିଚାରାର୍ଥେ ପ୍ରରଣରେ ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି ନେହରି ଏବଂ ଚାହିର ଜମି ପାଇଁ କ୍ଷତିପୂରଣ ପରିମାଣ ଏକର ପିଛା 36,000/- ଟଙ୍କା ଏବଂ ଗେର-ମମକିନ ଜମି ପାଇଁ ଏକର ପିଛା 6,000/- ଟଙ୍କାକୁ ବୃଦ୍ଧି କରିଥିଲେ । ଆବେଦନରେ ଏକକ ବିଚାରପତି ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ବିଚାରାଦେଶକୁ ବଜାୟ ରଖିଥିଲେ । ଲେଟର୍ସ୍ ପେଟେଣ୍ଟ ଆବେଦନରେ ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠ ନେହରି ଜମିର ବଜାର ମୂଲ୍ୟକୁ ଏକର ପିଛା 37,000 ଟଙ୍କାକୁ ବୃଦ୍ଧି କରିଥିଲେ । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ଭାଗୁ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଗ୍ରାମର ଜମି ପାଇଁ ଭୂ-ଅର୍ଜନ ଅଧିକାରୀ ସେହି ସମାନ ଦିନରେ ନେହେରୀ ଓ ଚାହି ଜମି ନିମନ୍ତେ ଏକର ପିଛା 22,000/- ଟଙ୍କା ହାରରେ କ୍ଷତିପୂରଣ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ; (ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲା ପରି) ଯାହା ଶେଷରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଏକର ପିଛା 50,000/- ଟଙ୍କାକୁ ବୃଦ୍ଧି କରାଯାଇଥିଲା *ଏବଂ ଭାରତ ସଂଘ ବନାମ ଜୋରା ସିଂହ, [1992] 1 ଏସସିସି 673* **ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚିତ କରାଯାଇଛି ।**

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ: 1. ହାରାହାରି ମୂଲ୍ୟର ନୀତି ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ଭୁଲ ଏବଂ ବେଆଇନ ଅଟେ ।ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣ ଅଧିନିୟମ ପାଇଁ ଧାରା 9 ଏବଂ 10 ଅନୁଯାୟୀ ନୋଟିସ ଅନୁଯାୟୀ ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ପରିମାଣଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅଧିକ ମଞ୍ଜୁର କରିଥିଲେ । ଦାବିଦାରମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଭର କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରମାଣ ସେହି ସମାନ ଅଧିଗୃହୀତ ଜମିରୁ ବିକ୍ରୟ କାରବାର ସହିତ ଜଡିତ, ଯାହାର ସର୍ବାଧିକ ହାର ଥିଲା 500 କୋଟି ଟଙ୍କା। ଯେତେବେଳେ 4 କନାଲ 6 ମାର୍ଲା ଜମି ବିକ୍ରି ହୋଇଥିଲା, ସେତେବେଳେ ଏକର ପିଛା 40,000 ବିକ୍ରି ହେଉଥିଲା।ଯେତେବେଳେ 527 ଏକର ଜମିର ବୃହତ ଭୂଖଣ୍ଡ ଅଧିଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା, ସେତେବେଳେ ଏହା ଭାବିବା ଅଯୌକ୍ତିକ ହେବ ଯେ ଯଦି ଜଣେ ଇଚ୍ଛୁକ କ୍ରେତା ଏହିପରି ଜମି ପାଇଁ ଜଣେ ଇଚ୍ଛୁକ ବିକ୍ରେତାଙ୍କ ଠାରୁ ଦର ମୁଲଚାଲ କରନ୍ତି ତେବେ ସେମାନେ ସମାନ ବଜାର ମୂଲ୍ୟ ପାଇବେ ।ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଜମି ପାଇଁ ସର୍ବାଧିକ କ୍ଷତିପୂରଣ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ।

ଭାରତ ସଂଘ ବନାମ ଜୋରା ସିଂହ, [1992] 1 ଏସସିସି 673, ମାମଲାକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

2. ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ନଥିର ଏକ ଅଂଶ ନୁହେଁ । ଏହାକୁ ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ ଆଧାର ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗ୍ରାମରେ ପ୍ରଚଳିତ ମୂଲ୍ୟର ବଜାର ମୂଲ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପ୍ରମାଣ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଜମିଗୁଡ଼ିକର ସ୍ଥିତି, ସେଗୁଡ଼ିକର ଗୁଣବତ୍ତା ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସମସ୍ତ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ତଥ୍ୟ ବଜାର ମୂଲ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଏହାକୁ ବିଚାରକୁ ନିଆଯିବା ଉଚିତ, ଯାହାକି ଏହି ମାମଲାଗୁଡ଼ିକରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଅଭାବ ରହିଛି, ଏବଂ ଦାବିଦାରମାନେ ନିଜେ ସେମାନଙ୍କର ନିଜ ଜମିର ବିକ୍ରୟ ଦଲିଲ୍ ଦାଖଲ କରିଛନ୍ତି । ତେଣୁ, ଭାଗୁ ଗ୍ରାମରେ ଜମିର ବଜାର ମୂଲ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟ ଗ୍ରାମକୁ ଯିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଯଦି ଏପରି ହୁଏ, ତେବେ ସେମାନେ ଏକର ପିଛା 37,000/- ଟଙ୍କାରୁ ଅଧିକ ପାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ଯେପରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର: ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 3749/1986

17.9.85 ତାରିଖରେ ପଞ୍ଜାବ ଏବଂ ହରିୟାଣା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟଳୟଙ୍କ ଏଲ. ପି. ଏ. ସଂଖ୍ୟା 937/1984 ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଏହି ଆବେଦନ ଆସିଛି ।

ଏସ୍. ଏସ୍. ଜାଭାଲି, ବି. ଆର୍. ନାୟକ, ଡ. ମୀରା ଅଗ୍ରୱାଲ, ଆର୍. ସି. ମିଶ୍ର ଅଗ୍ରୱାଲଙ୍କ ପାଇଁ, ମିଶ୍ର ଆଣ୍ଡ କୋ. ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ।

ଉଜାଗର ସିଂହ ଏବଂ ନରେଶ ବକ୍ସି ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ।

ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା:

ଏସ.ଏଲ.ପି. ସଂଖ୍ୟା 13360/86, 8584/92, 14567/87, 14591-92/87, 14657/87, 2201/91, 2833/91, 2835/91, 2868/91, 3175/91, 4062/91, 2136/91 ରେ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି ।

ଭଟିଣ୍ଡା ଜିଲ୍ଲାରେ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେନା ଛାଉଣୀ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ପାଇଁ, ଭାଗୁ ଗ୍ରାମରେ ଥିବା 527 ଏକରରୁ କିଛି ଅଧିକ ଜମି ସହିତ ବିବିୱାଲା, ବାଚୁ ଖୁର୍ଦ୍ଦ, ବାଚୁ କାଲାନ୍, ଗୋବିନ୍ଦପୁର ଏବଂ ମେହନା ଗ୍ରାମର ଜମିଗୁଡ଼ିକୁ ଅଧିଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣ ଅଧିନିୟମ, 1894 ର ଧାରା 4 (1) ଅନୁଯାୟୀ (ସଂକ୍ଷେପରେ 'ଅଧିନିୟମ') ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ଏକ ଅଧିସୂଚନାକୁ, ଜୁନ୍ 8, 1979 ମସିହାର ରାଜ୍ୟ ରାଜପତ୍ରରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା । ଭୂ-ଅର୍ଜନ ଅଧିକାରୀ (ସଂକ୍ଷେପରେ 'ଏଲଏଓ') ମାର୍ଚ୍ଚ 30, 1981 ମସିହାରେ ତାଙ୍କ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ନେହରୀ ଏବଂ ଚାହିରେ ଥିବା ଜମି ପାଇଁ ଏକର ପିଛା 22,000/- ଟଙ୍କା ଏବଂ ବରାନୀ ଜମି ପାଇଁ ଏକର ପିଛା 8,000/- ଟଙ୍କା ଏବଂ ଗେର-ମମକିନ (ପତିତ) ଜମି ପାଇଁ ଏକର ପିଛା 4,000/- ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ଧାରା 18 ଅନୁଯାୟୀ, ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି, ଅଗଷ୍ଟ 6, 1983 ରେ ପ୍ରଦାନ କରିଥିବା ତାଙ୍କ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ଏବଂ ବିଚାରାଦେଶରେ ନେହରି ଏବଂ ଚାହିର ଜମି ପାଇଁ ଏକର ପିଛା 36,000/- ଟଙ୍କା ଏବଂ ଗେର-ମମକିନ ଜମି ପାଇଁ ଏକର ପିଛା 6,000/- ଟଙ୍କା ହାରରେ କ୍ଷତିପୂରଣ ବୃଦ୍ଧି କରିଥିଲେ । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 54 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନରେ, ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତି, ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଅଗଷ୍ଟ 3,1984 ରେ ତାଙ୍କ ରାୟ ଏବଂ ବିଚାରାଦେଶ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚିତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ବିଚାରାଦେଶକୁ ବଜାୟ ରଖିଥିଲେ । ଲେଟର୍ସ୍ ପେଟେଣ୍ଟ ଆବେଦନରେ, ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠ ସେପ୍ଟେମ୍ବର 17,1985 ରେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ବିଚାରାଦେଶରେ ନେହରି ଜମିର ବଜାର ମୂଲ୍ୟ 37,000/- ଟଙ୍କାକୁ ବୃଦ୍ଧି କରିଥିଲେ । ତେଣୁ, ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରେ କରାଯାଇଥିବା ପୁନଶ୍ଚ ବୃଦ୍ଧି ବିରୁଦ୍ଧରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନ ଆଗତ ହୋଇଛି ।

ବାଚୁ ଖୁର୍ଦ, ବାଚୁ କଲାନ ଏବଂ ମେହନାଠାରେ ଅବସ୍ଥିତ ଜମିଗୁଡିକ ପାଇଁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିବା ଅର୍ଥରାଶି ସହିତ ସମାନ ଭାବରେ, 500 ମିଟର ଦୂରତା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକର ପ୍ରତି 90,000/- ଟଙ୍କା ହାରରେ ପୁନଶ୍ଚ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଦାବି କରିଛନ୍ତି । ଚାହି ଏବଂ ନେହରି ଜମି ଇତ୍ୟାଦି ପାଇଁ ଏକର ପିଛା 50,000/- ଟଙ୍କା ଇତ୍ୟାଦି । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ଜାଭାଲିଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ଏଲଏଓ ସେହି ଦିନ ଭାଗୁ ତଥା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଗ୍ରାମରେ ଥିବା ନେହରୀ ଏବଂ ଚାହି ଜମି ପାଇଁ ଏକର ପିଛା 22,000/- ଟଙ୍କା ହାରରେ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି । ଏହି ମାମଲାରେ ଥିବା ଜମିଗୁଡିକ ମଧ୍ୟ ନେହରି ଏବଂ ଚାହି ଜମି ଅଟେ । ଶେଷରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଏକର ପିଛା 50,000/- ଟଙ୍କାକୁ ବୃଦ୍ଧି କରାଯାଇଥିଲା ଯାହାକୁ *ଭାରତ ସଂଘ ବନାମ ଜୋରା ସିଂହ,* [1992] 1 ଏସସିସି 673 ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ସମର୍ଥନ କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସମାନ କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ଅଟନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ ଏହି ଜମି, ଭଟିଣ୍ଡାର ଆବାଦି (ନିର୍ମିତ ଆବାସିକ ଅଞ୍ଚଳ) ନିକଟରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏବଂ ଭାଗୁରେ ଥିବା ଜମି ମଧ୍ୟ ଫୁସ୍ ମଣ୍ଡିର ରେଳ ଷ୍ଟେସନର ଅତି ନିକଟରେ ରହିଛି । ଭଟିଣ୍ଡା ସ୍ଥିତ ଶିଳ୍ପ ତାଲିମ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ 4 କିଲୋମିଟର ଦୂରରେ ଅବସ୍ଥିତ ଅଟେ । ଭାଗୁ ଏବଂ ଫୁସ୍ ମଣ୍ଡି ପରସ୍ପରଠାରୁ ଏକ କିଲୋମିଟର ଦୂରରେ ଅବସ୍ଥିତ ଅଟେ । ତେଣୁ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଏକର ପିଛା 50,000/- ଟଙ୍କା ହାରରେ କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ଅଟନ୍ତି । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠ, ଚାରୋଟି ବିକ୍ରୟ କାରବାର ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି, ଏକର ପିଛା ହାରାହାରି 37,000/- ଟଙ୍କା ହାରରେ କ୍ଷତିପୂରଣ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ଆଧାରରେ ତାହା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ବାରମ୍ବାର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ ହାରାହାରି ମୂଲ୍ୟର ନୀତି ପ୍ରୟୋଗ ଭୁଲ ଏବଂ ବେଆଇନ ଅଟେ । ଆମେ ଦେଖିଛୁ ଯେ ଏଲଏଓ ଙ୍କ ପାଖରେ, ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଏକର ପିଛା 35,000/- ଟଙ୍କା ହାରରେ ଦାବି କରିଥିବା ପରି ମନେହୁଏ ଏବଂ ଜିଲ୍ଲା ଅଦାଲତରେ, ସେମାନେ ଏକର ପିଛା 60,000/-ଟଙ୍କା ହାରରେ ଦାବି କରିଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ଧାରା 9 ଏବଂ 10 ଅଧୀନରେ ଜାରି ହୋଇଥିବା ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଅନୁଯାୟୀ ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ପରିମାଣଠାରୁ ଅଧିକ ମଞ୍ଜୁର କରିଥିଲେ । ଦାବିଦାରମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ପ୍ରମାଣଗୁଡ଼ିକ ସେହି ସମାନ ଅଧିଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ଜମିର ବିକ୍ରୟ କାରବାର ସହିତ ଜଡ଼ିତ, ଯେଉଁଥିରେ 4 କାନାଲ୍ 6 ମାରଲା ଜମି ବିକ୍ରି ହେବା ସମୟରେ ଏକର ପ୍ରତି ସର୍ବାଧିକ 40,000/- ଟଙ୍କା ମିଳିଥିଲାଯେତେବେଳେ 527 ଏକର ଜମିର ବୃହତ ଭୂଖଣ୍ଡ ଅଧିଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା, ସେତେବେଳେ ଏହା ଭାବିବା ଅଯୌକ୍ତିକ ହେବ ଯେ ଯଦି ଜଣେ ଇଚ୍ଛୁକ କ୍ରେତା ଏହିପରି ଜମି ପାଇଁ ଜଣେ ଇଚ୍ଛୁକ ବିକ୍ରେତାଙ୍କ ଠାରୁ ଦର ମୁଲଚାଲ କରନ୍ତି ତେବେ ସେମାନେ ସମାନ ବଜାର ମୂଲ୍ୟ ପାଇବେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଜମି ପାଇଁ ସର୍ବାଧିକ କ୍ଷତିପୂରଣ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ, ସମାନ ଅଧିସୂଚନା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଅନ୍ୟ ଏକ ଗ୍ରାମରେ ଅବସ୍ଥିତ ଜମି ଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟରୁ କିଛି ପ୍ରମାଣ ଅଣାଯାଇଛି ଏବଂ ଶେଷରେ *ଜୋରା ସିଂଙ୍କ* ମାମଲାରେ ଏହାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଛି । ନେହରି ଏବଂ ଚାହିରେ ଥିବା ଜମିର ବଜାର ମୂଲ୍ୟ ଏକର ପିଛା 50,000/- ଟଙ୍କା ହାରରେ ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମାମଲାକୁ ଗୁଣବତ୍ତା ଆଧାରରେ ବିଚାର କରିନଥିଲେ । କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଏସଏଲପି ଗୁଡ଼ିକୁ କାରଣ ବିହୀନ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ନଥିର ଏକ ଅଂଶ ନୁହେଁ । ଏହାକୁ ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ ଆଧାର ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗ୍ରାମରେ ପ୍ରଚଳିତ ମୂଲ୍ୟର ବଜାର ମୂଲ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପ୍ରମାଣ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଜମିଗୁଡ଼ିକର ସ୍ଥିତି, ସେଗୁଡ଼ିକର ଗୁଣବତ୍ତା ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସମସ୍ତ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ତଥ୍ୟ ବଜାର ମୂଲ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଏହାକୁ ବିଚାରକୁ ନିଆଯିବା ଉଚିତ, ଯାହାକି ଏହି ମାମଲାଗୁଡ଼ିକରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଅଭାବ ରହିଛି । ତେଣୁ, ଭାଗୁ ଗ୍ରାମରେ ଜମିର ବଜାର ମୂଲ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟ ଗ୍ରାମକୁ ଯିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ତେଣୁ, ଭାଗୁ ଗ୍ରାମରେ ଜମିର ବଜାର ମୂଲ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟ ଗ୍ରାମକୁ ଯିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଯଦି ଏପରି ହୁଏ, ତେବେ

ସେମାନେ ଏକର ପିଛା 37,000/- ଟଙ୍କାରୁ ଅଧିକ ପାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ଯେପରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି । ଆମେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରିପାରିବା ଯେ ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ଆଦେଶ କିମ୍ବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟଳୟଙ୍କ ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ରାଜ୍ୟ କୌଣସି ସମୟରେ କୌଣସି ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିନଥିଲା ।

ଉପରୋକ୍ତ ଆଲୋଚନାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଆମେ ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି କିମ୍ବା ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ରାୟର ସଠିକତା ଭିତରକୁ ଯିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଆମେ ପୁନଶ୍ଚ ବୃଦ୍ଧି କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ଯଥାର୍ଥ କାରଣ ପାଉନାହୁଁ । ତେଣୁ ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା । ଖର୍ଚ୍ଚ ବାବଦରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ନାହିଁ ।

ଜି. ଏନ୍.

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:

ଶ୍ରୀ ଜଟାଧାରୀ ସେଠୀ

ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ), ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।